

sin Tid gjorde Regjeringen det Tilbud, at den vilde tillade, at Creditbrevserne bleve modtagne paa Amtstuerne, hvis Regjeringen vilde anerkjende, at det var en Overtrædelse af Bankens Octroy, og at denne Overtrædelse ikke skulde have Følger for Fremtiden, da er gaaet ud fra en aldeles urigtig Anskuelse, idet den har overseet, at den ikke er berettiget til at overtræde Bankens Octroy og heller ikke til at tillade, at nogen Overtrædelse af den finder Sted, idet den har gjort Ged paa selv noiaagtig at overholde Bankens Octroy. Vender man sig nu til Creditbrevserne, saa opstaaer naturligvis først det Spørgsmaal, er den hele Indretning med Creditbrevserne hensigtsmæssig, saaledes at de kunne opnaae det Maal, som man har havt for Die med dem, eller om de virkelig kunne sætte Regjeringen i Stand til saaledes at være raadig over Skattens Beløb, for end den indbetales, og det vil jo da hovedsagelig beroe paa, hvorvidt Creditbrevserne udgaae til pari Cours og vedblive at beholde denne Cours, saalænge de ere i Circulation. Med Hensyn til Værdien af Creditbrevserne og hvorledes den skal opretholdes, da troer jeg at de to fornemste Punkter ere deres Indløsning og Forrentning. Med Hensyn til Indløsningen er det jo bekjendt, at de Creditbrevser, som bleve udstedte efter Forordningen af 5te Juni 1848, ere blevne indløste noiaagtigt til den bestemte Tid, og det vil jo vistnok have den tilstræffelige og gavnlige Indflydelse paa Crediten for dem, som nu ere foreslaaede at skulle udstedes efter den nærværende Forordning. Med Hensyn til det andet Punkt, Forrentningen, da er den jo baade Hovedmidlet til at holde dem i Værdi, og paa den anden Side det Hovedkjendtegn, hvorved de skjelnes fra Sedlerne. Ved denne Forrentning forstaaer jeg ikke egentlig det, at Renten bliver at udbetale, naar Indløsningen skeer, men jeg forstaaer egentlig derved, at det er et rentebærende Gjældsbeviis, at det som Gjældsbeviis daglig stiger i sin Værdi derved, at der paaløber en Rente, eller det som man med et Kunstord pleier at kalde Rentabilitet. Det er det Moment, som jeg antager at være af hyderste Vigtighed, det er den Egenkab ved Creditbrevserne, som man paa alle Maader bør søge at fremhæve og paa

enhver Maade forøge og styrke, fordi det er det bedste Middel til at vedligeholde deres Credit, og det er ogsaa det rette Middel til, at de kunne komme til at indtage den Plads i Circulationen, som tilkomme dem som rentebærende Creditmidler ved Siden af Sedlerne. Jeg tillader mig at gjentage, at det er ved Siden af Sedlerne, at Creditbrevserne skulle circulere. Det er uden at fortrænge Sedlerne af Circulationen, at Creditbrevserne skulle circulere. Thi det er bekjendt, at Circulationen i Landet udføres deels ved rentebærende Creditbrevser og deels ved Penge, og disse to forskjellige Omsætningsmidler have en aldeles forskjellig Indflydelse paa Circulationen. Der som man i denne Henseende vil tage Exemplet fra det i Handelen meest forekommende Creditmiddel, nemlig Buxler, da er det jo vistnok, at Udstedelsen deraf beroer aldeles paa den private Credit; det beroer paa, om de Handlende ville gaae ind paa en saadan Transaction, ville give Credit, ville udstede Buxler, ville lade dem circulere. Jo flere Handlende der er, der gaae ind paa at udsætte Betalingen af den Sum, de have at fordrø, ved Hjælp af Buxler, jo større Anlal vil ogsaa Buxlerne udgjøre i Circulationen; men Buxlerne ville dog bestandigen beholde den Hovedegenkab, at de kun ere et udsættende Betalingsmiddel. Buxleren selv er ingen Betaling, det er kun et udsættende Betalingsmiddel. Naar en Kjøbmand foretager en Handel, og modtager derfor en Buxel, da bliver han derved først berettiget til at modtage Penge, naar Buxlen forfalder, og allsaa er Buxlen en Udsættelse af Betalingen; dersom han imidlertid stiller sig af med denne Buxel, som f. Ex. ved at lade den discontere, saa erholder han jo vistnok Penge derfor, men den Mand, som derved atter kommer i Besiddelse af Buxlen, naar han vil benytte den, kan kun bruge den som et udsættende Betalingsmiddel og ikke som selve Betaling. Det er den Forskjel, jeg troer man noie maa holde for Die med Hensyn til det hele Forhold af Creditbrevserne. Lovgivningen kan ikke syn- derlig indvirke paa Udgielsen af disse rentebærende Creditmidler; det er kun de Hindringer, som kunne finde Sted med Hensyn til den rigtige, den hensigtsmæssige Maade, at disse